

Ποιμαντική Έπίσκεψις στην Βόρειο Ελλάδα

Το απόγευμα του Σαββάτου, 15/28.4.2012, ο Θεοφιλ. Έπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης άφίχθη όδικώς στην Θεσσαλονίκη, όπου στο Έρρό Μετόχιό μας του Άγίου Ίωάννου του Έλεήμονος, λίγο πιά πάνω άπό τόν Άγιο Δημήτριο, χοροστάτησε στόν άναστάσιμο Έσπερινό της Κυριακής τών Μυροφόρων.

Κατόπιν, στην Αΐθουσα Όμιλιών του Μετοχίου, σε Σύναξι με τούς συγκεντρωθέντας πιστούς, άναφέρθηκε στο άποστολικό κήρυγμα της Πίστεως και της Μετανοίας, στην Έλπίδα μας στόν Ζώντα Θεό, ό Όποιος έσταυρώθη, έτάφη και άνέστη τριήμερος, ώστε να πληρώση τά πάντα με τó θείο και πνευματικό Αυτόυ Φώς. Έπίσης, άναφέρθηκε και στην θαυματουργική Έμφάνεια του Άγίου Φωτός στο Μητροπολιτικό μας Κέντρο στην Φυλή Άττικής, όλίγον πρό της μεταδόσεώς του με τó «Δεϋτε λάβετε φώς» την νύκτα του Πάσχα, ή όποία μαρτυρείται άπό κάποιους πιστούς μας, που άξιώθηκαν να τó ίδουñ, πράγμα που είχε συμβή και τó 2005.

• **Τήν** Κυριακή τών Μυροφόρων, 16/29 Άπριλίου, ό Θεοφιλ. κ. Κλήμης έλειτούργησε στόν Έρρό Ναό τών Άγίων ΙΒ΄ Άποστόλων στα Κύμια Θεσσαλονίκης, μετά του Πανοσιολ. Άρχιμ. π. Γλυκερίου Άγιοκυπριανίτου και του Αΐδεσιμ. π. Ίωάννου Οικονόμου, παρουσία πλήθους πιστών.

Ό Θεοφιλ. Γαρδικίου ώμίλησε για την έμπειρία του κενού μνημείου και της Άναστάσεως, που άξιώθηκαν οί Μυροφόρες Γυναΐκες, και την όποία βιώνουμε μέσα στην Όρθόδοξη Έκκλησία. Κάθε Ναός, σύμφωνα με τόν Άγιο Γρηγόριο Παλαμά, είναι κενό μνημείο και Θρόνος Θεού, διότι έντός του ιεροϋ Βήματος, επί της Άγίας Τραπέζης, κείται στην Θεία Λειτουργία ό Άναστάς Κύριός μας Ίησοϋς Χριστός. Και όποιος βλέπει με πίστι τόν Άρτο της Ζωής, «αϋτόν όρᾶ τόν ένυπόστατον Λόγον του Θεού». Και μάλιστα, όποιος

δέχεται τὰ Ἅγια Δῶρα, γίνεται μέτοχος Χριστοῦ καὶ πληροῦται Θείας Χάριτος. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου, ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου καθίσταται «Μνημεῖον Δεσποτικόν», σύμφωνα μὲ τὸν Ἅγιο Μάξιμο τὸν Ὁμολογητὴ, δεχομένη τὴν θεοποιὸ Ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ. Ὅμως, ὁ κάθε πιστὸς ἔχει νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ ἐρώτημα τῶν Μυροφόρων: «Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου;» (Μάρκ. 1στ' 3). Σὰν μέγας λίθος ὀρθώνονται τὰ ἐμπόδια γιὰ νὰ μὴ τύχουμε τῆς θείας εὐλογίας, ὅπως τῆς ραθυμίας, τῆς δειλίας, τῶν ἀπαιτητικῶν βιωτικῶν μεριμνῶν κλπ. Καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπερβούμε τὰ ἐμπόδια καὶ τὶς ἀδυναμίες ποὺ ἐγείρουν μέσα μας ἢ λογικὴ καὶ οἱ αἰσθήσεις μας καὶ νὰ προσφέρουμε κι ἐμεῖς ὡς μύρα τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας καὶ τοὺς κόπους τῆς ἀγαθοεργίας στὸν Σωτῆρα Χριστό μας, γιὰ νὰ ζοῦμε στὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως καὶ νὰ ἀξιωθοῦμε τῆς σωτηρίας μας.

● **Μετὰ** τὴν Θεία Λειτουργία, στὴν Αἴθουσα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ὁ Θεοφιλ. κ. Κλήμης στὴν Σύναξι ποὺ ἐπακολούθησε, ἀναφέρθηκε στὴν βίωσι τοῦ Πάσχα, ὅπως αὐτὴ μᾶς προσφέρεται ἐντὸς

τοῦ μυστηριακοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Σύμφωνα μὲ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸν Θεολόγο, ἔχουμε τρία Πάσχα: τὸ Νομικὸ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τὸ τῆς Χάριτος, δηλαδὴ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, καὶ τὸ Αἰώνιο, δηλαδὴ τὸ «ἀτελεύτητον καὶ καθαρώτερον» τῆς Αἰωνίου Βασιλείας. Τὸ πρῶτο, ἡ διάβασις

τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἦταν τύπος τοῦ δευτέρου, τῆς πραγματικῆς διαβάσεως «ἐκ θανάτου πρὸς ζωὴν καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν». Πάσχα τῆς Χάριτος εἶναι κατὰ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο καὶ ἡ Θ. Εὐχαριστία, ἀλλὰ καὶ ἡ ἔλευσις τοῦ Λόγου στὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, κατὰ τὸν Ἅγιο Μάξιμο τὸν Ὁμολογητὴ. Ἡ βίωσις τούτων, μᾶς ὁδηγεῖ στὴν βάσιμο ἐλπίδα τῆς προσμονῆς τοῦ Αἰωνίου Δείπνου τῆς Βασιλείας.

Τέλος, ἀναφέρθηκαν καὶ σχολιάσθηκαν θέματα τῆς ἐπικαιρότητας.

● **Τὸ** ἀπόγευμα, τελέσθηκαν οἱ Γάμοι τοῦ Χρήστου Παπαδόπουλου ἐκ Δράμας, Ἱεροψάλτου καὶ Φιλολόγου, μετὰ τῆς Ἀθανασίας Παπαγιώτη ἐκ Λαρίσης, στὸν Ἱερὸ Ναὸ μας τῶν Ἁγίων Πάντων

στην Κατερίνη. Τὸ Ἱερὸ Μυστήριον ἐτέλεσαν ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος, πνευματικὸς πατέρας τοῦ ζεύγους, καὶ ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης, ἀδελφὸς κατὰ σάρκα τοῦ γαμβροῦ. Ἐλάβαν ἐπίσης μέρος ὁ Ἀρχιμ. π. Γλυκερίος, ὁ Ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ Αἰδεσιμ. π. Βιτάλιος Ἀλμανίδης καὶ οἱ Αἰδεσιμ. π. Ἰωάννης Οἰκονόμου ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη καὶ π. Νικόλαος Ματσούλιας ἀπὸ τὴν Πτολεμαΐδα. Προσῆλθε δὲ μεγάλο πλῆθος φίλων, γνωστῶν καὶ συγγενῶν τῶν νεονύμφων. Στὸ τέλος τοῦ ἱεροῦ Μυστηρίου, τὸ ὁποῖο τελέσθηκε προσευχητικὰ, ὠμίλησαν συντόμως οἱ δύο Ἀρχιερεῖς γιὰ τὴν σπουδαιότητα Αὐτοῦ, γιὰ τὸν χαρμόσυνο κοινωνικὸ καὶ ἀγαπητικὸ χαρακτήρα του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν μαρτυρικὴ διάστασί του, ἢ ὁποῖα εὕρισκει τὴν ἐκπλήρωσί της στὴν θυσία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, ὡς καὶ στὴν ἀναμονὴ τῶν Αἰωνίων Γάμων τῆς Βασιλείας.

